

ZA MOJA SINOVA

Iščem dve barvi,
za dva najlepša cveta.
Iščem dve zori,
za dva svetla dneva.
Iščem dve senci,
za dva vitka topola.
Iščem mostova dva,
za prečkanje vseh voda.
Iščem dve zvezdi,
za dve tihi noči,
in dve sonci iščem,
za ene črne in ene modre oči.
Dve ravni poti iščem,
za srečno življenje v dvoje.
Dve sreči, dve ljubezni
za moja najdražja sinova.

ZA MOJA SINOVA

Iščem dve barvi,
za dva najlepša cveta.
Iščem dve zori,
za dva svetla dneva.
Iščem dve senci,
za dva vitka topola.
Iščem mostova dva,
za prečkanje vseh voda.
Iščem dve zvezdi,
za dve tihi noči,
in dve sonci iščem,
za ene črne in ene modre oči.
Dve ravni poti iščem,
za srečno življenje v dvoje.
Dve sreči, dve ljubezni
za moja najdražja sinova.

POTOVANJE V NEZNANO

Le kam?
Le kam?
Le kam - zakaj?
Kolesa tolčejo po tirih.
Vagon smrdi še od živine,
ki so vozili jo v zakol.

Zdaj mi smo tu!

Posedli še na vlažne deske.
Otroški jok in vzdih starejših.
Mar tudi mi na klavnico -
kot potniki odšli so prejšnji?

Zamrežene so line na vagonih.
Oči uprte v ozek del neba.
To naše je nebo, to vem,
nikjer ne najdeš lepšega.

Del deske v podu je odbit.
Kaj je to res? Ne! Sram me je.
Ne morem tja!
No kmalu pa smo vsi se šli zvrstit.
Onemeli gledali smo v tla.

Sram je minil.
Samo še kanček upa za življenje
moči in hrabrosti mi da, da vztrajam.
Morda pa le se enkrat vrnem
in najdem delček svojega neba.

POTOVANJE V NEZNANO

Le kam?
Le kam?
Le kam - zakaj?
Kolesa tolčejo po tirih.
Vagon smrdi še od živine,
ki so vozili jo v zakol.

Zdaj mi smo tu!

Posedli še na vlažne deske.
Otroški jok in vzdih starejših.
Mar tudi mi na klavnico -
kot potniki odšli so prejšnji?

Zamrežene so line na vagonih.
Oči uprte v ozek del neba.
To naše je nebo, to vem,
nikjer ne najdeš lepšega.

Del deske v podu je odbit.
Kaj je to res? Ne! Sram me je.
Ne morem tja!
No kmalu pa smo vsi se šli zvrstit.
Onemeli gledali smo v tla.

Sram je minil.
Samo še kanček upa za življenje
moči in hrabrosti mi da, da vztrajam.
Morda pa le se enkrat vrnem
in najdem delček svojega neba.

POZNO ZVEČER

Na mizi slika tvoja
in pismo poleg nje,
ne daje mi pokoja
mi spati ne pusti.

Spet napisala pesem
bom tebi v spomin.
Nikar ne bodi jezen,
da vendar ne molčim.

Pred tabo umolknila
bi dragi, le takrat,
če noč bi govorila,
ki spremlja me povsod.

Dokler molči temota,
mi ti odgovor daj,
ker strašna je samota,
ki jo uživam zdaj.

Mar prav je, da žalujem
in jokam dan in noč?
Nad sabo obupujem,
na te spominjajoč.

Če moja žalost tebi
je v radost in veselje,
potem lahko prenašati
meni je trpljenje.

Ura bije enajst ...
Vprašanja sama si postavljam.

Ura bije polnoč ...
Odgovore si sama dajem.

Ura bije eno ...
Oko še ni mi posušeno.

Ura bije tri, štiri, pet ...
Pred mano slika tvoja,
lažniv, prevare poln svet.

POZNO ZVEČER

Na mizi slika tvoja
in pismo poleg nje,
ne daje mi pokoja
mi spati ne pusti.

Spet napisala pesem
bom tebi v spomin.
Nikar ne bodi jezen,
da vendar ne molčim.

Pred tabo umolknila
bi dragi, le takrat,
če noč bi govorila,
ki spremlja me povsod.

Dokler molči temota,
mi ti odgovor daj,
ker strašna je samota,
ki jo uživam zdaj.

Mar prav je, da žalujem
in jokam dan in noč?
Nad sabo obupujem,
na te spominjajoč.

Če moja žalost tebi
je v radost in veselje,
potem lahko prenašati
meni je trpljenje.

Ura bije enajst ...
Vprašanja sama si postavljam.

Ura bije polnoč ...
Odgovore si sama dajem.

Ura bije eno ...
Oko še ni mi posušeno.

Ura bije tri, štiri, pet ...
Pred mano slika tvoja,
lažniv, prevare poln svet.

MOJA BOLEČINA

Pravijo, da so gozdovi zeleni.
In travniki in polja.
Ni res.
Nikjer ne vidim zelene trave.
Vse je črno.
Pravijo, da je zrelo žito zlatorumeno.
Ni res.
Saj sploh ne vem,
če žita še kalijo in zorijo.
Vem le, da je vsako zrno črno.
Pravijo, da je voda modra.
Ni res.
Vsak dan stojim na obrežju Save.
Nikjer modra vode,
Le črno valovje
se vali čez skalovje.
Ptice, da so beli, pravijo.
Ni res.
Samo črni mrhovinarji
čez planjave preletavajo.
Od krempljev se jim še topla kri cedi.
Iz kljuna strup izpuščajo.
Jim iz oči ognjene strele bliskajo.
Zakrilijo s črnimi krili
in vse je črno.

Srce, da je na levi strani, pravijo.
Kakšna laž!
Na moji levi je praznina.
Na moji levi je
le še težka bolečina.
Z mislijo na sinova,
kjer kruta vojna divja.
Edina od vseh želja je ta,
da se huda vojna konča
in se moja sinova vrneti.

MOJA BOLEČINA

Pravijo, da so gozdovi zeleni.
In travniki in polja.
Ni res.
Nikjer ne vidim zelene trave.
Vse je črno.
Pravijo, da je zrelo žito zlatorumeno.
Ni res.
Saj sploh ne vem,
če žita še kalijo in zorijo.
Vem le, da je vsako zrno črno.
Pravijo, da je voda modra.
Ni res.
Vsak dan stojim na obrežju Save.
Nikjer modra vode,
Le črno valovje
se vali čez skalovje.
Ptice, da so beli, pravijo.
Ni res.
Samo črni mrhovinarji
čez planjave preletavajo.
Od krempljev se jim še topla kri cedi.
Iz kljuna strup izpuščajo.
Jim iz oči ognjene strele bliskajo.
Zakrilijo s črnimi krili
in vse je črno.

Srce, da je na levi strani, pravijo.
Kakšna laž!
Na moji levi je praznina.
Na moji levi je
le še težka bolečina.
Z mislijo na sinova,
kjer kruta vojna divja.
Edina od vseh želja je ta,
da se huda vojna konča
in se moja sinova vrneti.

TAKO KOT MRAVLJA

Na svoj hrbet si mravlja
je nadela težko breme.
Med listjem si utira pot
in dalje krene ...
Saj ve, da do mravljišča mora priti
in svoje breme tamkaj odložiti.
A glej ga šmenta!
Na mokrem listu mravlji spodleti
in v črno brezno se odkotali.
Močan udarec v levo stran
in v črni jami omedli.
Čez čas se vendar prebudi.
In kaj bom zdaj, sprašuje se.
Kako nazaj na znane že steze?
Saj vendar moram najti pot,
ki me vodila bo odtod.
In res jo našla je.
Prilezla je iz črne luknje.
Naprej hodila je po poti,
ki vodi do mravljišča
-ali upanju naproti.
Prav taka kot ta mravljica
je vsaka rakova bolnica.
Ko pade, dvigne se in gre
Z upornostjo in malo sreče
vse uspe!

TAKO KOT MRAVLJA

Na svoj hrbet si mravlja
je nadela težko breme.
Med listjem si utira pot
in dalje krene ...
Saj ve, da do mravljišča mora priti
in svoje breme tamkaj odložiti.
A glej ga šmenta!
Na mokrem listu mravlji spodleti
in v črno brezno se odkotali.
Močan udarec v levo stran
in v črni jami omedli.
Čez čas se vendar prebudi.
In kaj bom zdaj, sprašuje se.
Kako nazaj na znane že steze?
Saj vendar moram najti pot,
ki me vodila bo odtod.
In res jo našla je.
Prilezla je iz črne luknje.
Naprej hodila je po poti,
ki vodi do mravljišča
-ali upanju naproti.
Prav taka kot ta mravljica
je vsaka rakova bolnica.
Ko pade, dvigne se in gre
Z upornostjo in malo sreče
vse uspe!

ANGELA POZDERAC

Angela Pozderac je bila rojena v številni Bercetovi družini v Radovljici, bila je najmlajša, enajsta. Med vojno je bila leta 1943 z materjo izgnana v nemško taborišče Eischtet. Po vrnitvi v izropan dom je dokončala šolanje in se leta 1952 v Zagrebu poročila z vojaškim oficirjem Šefkom Pozdercem iz Bosne. Po selitvi v Maribor se je zaposlila v knjižnici, kasneje se je družina preselila v Sarajevo, kjer je dokončala višjo pedagoško šolo in kot knjižničarka delala vse do upokojitve. Ko je zbolela za rakom, so se preselili v možev rojstni kraj Cazin. Med boleznijo se je posvetila likovnemu ustvarjanju. Naučila se je izdelovati tapiserije in imela po Jugoslaviji več kot 30 samostojnih razstav. Ustvarjanje ji je dalo novih moči in premagala je bolezen. Novembra 1992 sta z možem prišla v Slovenijo, in sicer s konvojem, ki ga je organizirala slovenska vlada, sinova pa sta ostala v Sarajevu, kjer sta s svojima družinama še danes.

Likovna in literarna samorastnica Angela Pozderac je prav gotovo talent posebne vrste. Z življenjsko zgodbo, ki je vredna romana, je pri svojih 83 letih izdala pesniško zbirko s preprostim naslovom Pesmi. V njej je zbrala skoraj 70 pesmi in jih opremila z likovno podobo svojih tapiserij in likovnih del.

Vir: Ivanka Korošec: Pesniška zbirka Angele Pozderac.
Deželne novice, 3. september 2010, str. 8.

ANGELA POZDERAC

Angela Pozderac je bila rojena v številni Bercetovi družini v Radovljici, bila je najmlajša, enajsta. Med vojno je bila leta 1943 z materjo izgnana v nemško taborišče Eischtet. Po vrnitvi v izropan dom je dokončala šolanje in se leta 1952 v Zagrebu poročila z vojaškim oficirjem Šefkom Pozdercem iz Bosne. Po selitvi v Maribor se je zaposlila v knjižnici, kasneje se je družina preselila v Sarajevo, kjer je dokončala višjo pedagoško šolo in kot knjižničarka delala vse do upokojitve. Ko je zbolela za rakom, so se preselili v možev rojstni kraj Cazin. Med boleznijo se je posvetila likovnemu ustvarjanju. Naučila se je izdelovati tapiserije in imela po Jugoslaviji več kot 30 samostojnih razstav. Ustvarjanje ji je dalo novih moči in premagala je bolezen. Novembra 1992 sta z možem prišla v Slovenijo, in sicer s konvojem, ki ga je organizirala slovenska vlada, sinova pa sta ostala v Sarajevu, kjer sta s svojima družinama še danes.

Likovna in literarna samorastnica Angela Pozderac je prav gotovo talent posebne vrste. Z življenjsko zgodbo, ki je vredno romana, je pri svojih 83 letih izdala pesniško zbirko s preprostim naslovom Pesmi. V njej je zbrala skoraj 70 pesmi in jih opremila z likovno podobo svojih tapiserij in likovnih del.

Vir: Ivanka Korošec: Pesniška zbirka Angele Pozderac.
Deželne novice, 3. september 2010, str. 8.